

เทศน์เช้า วันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม สัจจะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำให้ชาติของเรา
ร่มเย็นเป็นสุข

ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

มีศาสนาคอยบรรเทาทุกข์ บรรเทาหัวใจของคนที่เดือดร้อน ให้มีความบรรเทาทุกข์
บรรเทาทุกข์ลง

ผู้ที่มีอำนาจวาสนานะ วางจากโลก

โลกเป็นหน้าที่การงานของเรา คนเกิดมาต้องมีอาชีพ มีปัจจัยเครื่องอาศัย แม้แต่บวช
เป็นพระก็ต้องมีปัจจัย ๔ บริหาร ๘ นั้นเป็นปัจจัย ๔ นั้นเรื่องของโลกๆ

แต่ถ้ามีอำนาจวาสนา เขาละทางโลกมาเป็นนักรบ รบกับกิเลสค้นหาความทะยาน
อยาก ถ้าวรกับกิเลสค้นหาความทะยานอยาก หัวใจของเขาต้องมั่นคงของเขา ถ้ามั่นคงของ
เขา

ในหัวใจของเขาจะสั่นคลอนในหัวใจของเขา เวลาออกประพฤติปฏิบัติแล้วมันจะมีความ
น้อยอกน้อยใจ เพราะมันไม่ได้สิ่งใดสมความปรารถนาทั้งสิ้น สิ่งที่ไม่สมความปรารถนา กิเลส
มันก็ดิ้นไป พอดีน มันก็ทุกข์มันก็ยากไป

ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล ชาวไร่ชาวนาเขามีความสุขความอุดมสมบูรณ์ของเขา เวลา
ฝนฟ้ามันแปรปรวนขึ้นมา ทุกคนมีแต่ความทุกข์ความยากทั้งสิ้น หัวใจของคน ถ้ามั่นสมความ
ปรารถนา มันมีความสุขของมันนะ แต่ถ้ามันไม่สมความปรารถนา มันแปรปรวน มันดิ้นรนของ
มันไป นี่คือการดิ้นรนของคน

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ใน ศาสนาๆ ทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดีๆ แต่มีพระพุทธรูปศาสนาไหนที่ให้อำนาจกิเลส

ลัทธิศาสนาอื่นอ่อนวอนขอให้ประสบความสำเร็จในชีวิต ขอให้มีความร่มเย็นเป็นสุข แล้วก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะต่อไป ไม่มีความสิ้นสุด

นี่ไง แต่พระพุทธรูปศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยวิมุตติสุขๆ มันไม่ใช่สุขทางโลกนี้ ถ้ามันเป็นสุขทางโลกนี้ คนที่ร่ำรวยเงินทอง มียศถาบรรดาศักดิ์ เขาก็มีความสุขของเขาๆ แล้วถามเขาจริงๆ ว่าสุขจริงหรือเปล่า

ของเรานะ ประสบความสำเร็จทั้งสิ้น แล้ววันไหนต้องพลัดพรากไป คนเรานี้แหละ เวลาจะเป็นจะตายขึ้นมาหมดใจทั้งนั้นแหละ ถ้าหมดใจขึ้นมา

แต่คนที่มีอำนาจวาสนาของเขา ศึกษาพระพุทธรูปศาสนาไหน เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะใน การเกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นเรื่องธรรมดาๆ ใจ แต่เรื่องธรรมดาแล้ว ธรรมดาของคนที่มี สติสัมปชัญญะนะ เขาธรรมดาของเขาด้วยความพร้อมของเขา ธรรมดาด้วยมันเป็นข้อเท็จจริงที่ ใครก็หลบเลี่ยงสิ่งนี้ได้ ถ้าใครหลบเลี่ยงสิ่งนี้ได้ เราก็เผชิญหน้ากับมันด้วยความเป็นจริง

ด้วยความเป็นจริงขึ้นมาด้วยอะไร

ด้วยบุญด้วยกุศลของเรา เราจะได้เดินทางไป ทรัพย์สมบัติของเรา เสี่ยงอาหารของ เราพร้อมสมบูรณ์แบบของเรา

พระโพธิสัตว์ๆ เขาไม่เคยห่วงใยกับเรื่องอย่างนี้เลยนะ เขามีแต่ความพอใจของเขา นี่ไง ความพอใจของเขา เห็นไหม

ถ้าจิตใจของคน ฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาล เวลามันแปรปรวนขึ้นมาในหัวใจของคน มันมีความทุกข์ความยากของมัน ถ้ามีความทุกข์ความยากในหัวใจของมัน เราจึงลูกจูงหลาน เราไปวัดไปวา ลูกหลานของเรา สอนให้เป็นคนดีๆ อย่าเอาเปรียบเขา อย่ารังแกเขา มีสิ่งใดเรา เจื่อจวนต่อเขา

แล้วถ้าเขาเอาเปรียบ เขารังแกเรา เราก็หลบหลีกของเขา เพราะเป็นจิตเป็นนิสัยของคน
ไง คนเราจะให้มันมีความคิดเสมอกัน มันเป็นไปได้ไม่ได้ แต่เราต้องการให้ลูกหลานของเราเป็นคน
ดีๆ ใจ

ถ้าเป็นคนดีนะ คนดี เขาบอกว่าเป็นคนที่ดีคนอื่นรังแกใจ คนดีเป็นคนยอมคน
ไม่ใช่

เราฝึกหัด เราสอน เราสอนให้เขามีปัญญา แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร

คำว่า “แพ้เป็นพระ” พระผู้ประเสริฐ พระผู้ที่มีสติมีปัญญาของตน

มาร มารมันเอาวัดเอาเปรียบคนตลอดไป

แพ้เป็นพระ แพ้เป็นพระ แพ้ด้วยสติปัญญา ไม่ได้แพ้ด้วยยอมจำนน ไม่ใช่แพ้เพราะใจ
เซ่อ แพ้เพราะฉลาด ฉลาดเพราะฝึกฝนของเราใจ ให้เห็นบุญเห็นกุศล เห็นหัวใจที่ร่มเย็นเป็นสุข
ใจ

ไม่ใช่ชนะคะคานเขา เป็นมาร เป็นคนรังแกเขา เป็นคนย่ำยีเขาตลอดไป ใ้ฉันมันเป็น
มาร มันจะเป็นประโยชน์กับใคร เราแพ้แบบผู้ประเสริฐ แพ้แบบพระใจ

จิตใจคนนะ เวลามันแปรปรวน แปรปรวนนี้เป็นจิตนิสัย แล้วจิตนิสัยของคนมันก็
แตกต่างกันไป ใจมันแปรปรวนเพราะเรื่องอะไรละ

ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันหลงไหลได้ปลื้มอะไร มันก็แปรปรวนเพราะเหตุนี้
แหละ มีสิ่งใดที่ตรงจิต ตรงนิสัยนะ อู้ฮู! เลือดมันสูบฉีดเต็มที่เลย

นี่ใจ เราต้องฝึกหัดของเรา ทุกคนก็รู้ว่าพระพุทธศาสนาสอนให้เป็นคนดี แต่ทำไมเราหัก
ห้ามยับยั้งหัวใจของเราไม่ได้เลย เวลาสิ้นเดือนๆ แล้ว ไปศูนย์การค้าจับจ่ายใช้สอยด้วยความ
เต็มไม้เต็มมือ สุดท้ายแล้วนะ เวลากลางเดือน เวลาสิ้นเดือนก็กู้ยืมกระแสปวด ทำอะไรไม่รู้จุกหักห้าม
หัวใจของเราบ้างละ

ถ้ารู้จักหักห้าม รู้จักมีสติปัญญา คาทาเศรษฐกิจของพระพุทธเจ้าไง รู้จักประหยัด รู้จักมัธยัสถ์ ใช้สอยด้วยความจำเป็นไง แล้วหัวใจของเราดูแลรักษามัน หัวใจของเรา กลับบ้าน

ได้กอดลูกหรือยัง ได้กอดลูกกอดเต้า มันใช้เงินที่ไหน มันไม่เห็นใช้เงินใช้ทองเลย กลับบ้านกลับเรือนของเรา พ่อแม่ปู่ย่าตายาย เราได้อาหาร เอื้ออาหารหรือไม่ ลูกหลานของเราได้กอดมันหรือยัง ได้มีเวลาให้กับลูกหลานเราบ้างหรือไม่

มันไม่มีเวลาหรอก ทำมาหากิน เวลามันก็หมดไปแล้ว

ใช่ นั่นก็เป็นเวลาหนึ่ง แต่มันต้องรู้จักหักห้ามไง รู้จักกาลเทศะ เวลาของเราไง เห็นไหมเพื่อใคร ชาติตระกูลนะ

เวลาของเรามันเสียไปแล้ว แก่ไขได้ยากมาก เวลาคนยังไม่เสียไป เรารวบรวมดูแลตั้งแต่ต้นของเรา แล้วฝึกหัดไปๆ เพราะนี่มันเป็นผลของวิญญูะ มันเป็นผลของโลก

แต่ถ้าเวลาที่มีสติปัญญา มันจะย้อนกลับมาใจของเราเลย อารมณ์ความรู้สึกแต่ละอารมณ์เหมือนลูกเหมือนหลานเรา ถ้าเราเท่าทันของมัน เราก็ฝึกอารมณ์ของเราให้มันดีขึ้นได้ แล้วถ้าอารมณ์ที่มันรุนแรง เหมือนลูกหลานเราโตขึ้นไง

เด็กๆ พูดว่าง่ายสอนง่าย พอโตขึ้นมันดื้อๆ ยิ่งโตขึ้นมาแล้วมันไม่ฟังเราเลยนะ มันบอกไดโนเสาร์ ไดโนเสาร์เลยนะ

เหมือนกัน มีสติมันปัญญาเท่าทันของมันแล้ว พอโตขึ้นมา สิ่งใดที่มันกระทบกระเทือน ถ้าใจมันไม่แปรปรวนๆ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนที่นี่

ไปวัดไปวา ไปทำบุญกุศลของตน ได้คบบัณฑิตไง อเสวนา จ พาลานํ ปณฺทิตานญฺจ เสวนา เราไม่คบคนพาล เราจะคบบัณฑิต คบแต่คนที่ดีงาม แล้วคนที่ดีงามมันวัดกันที่ไหน

คนไปวัดไปวา คนที่เป็นบัณฑิตๆ เราจะคบบัณฑิตของเราขึ้นมาไง

นี่ก็เหมือนกัน อารมณ์ความรู้สึกที่มันเป็นพาลๆ มันเข้ามาในหัวใจของเรา เราจะไม่คบมัน เราจะมีสติสัมปชัญญะยับยั้งมันๆ ฝึกหัดๆ ของเราให้มันดีงามขึ้นมา เราจะคบบัณฑิตคบบัณฑิตๆ

ความเสียสละ เห็นไหม เวลาสิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิตมนุษย์นะ เวลา เวลาที่มีค่ามาก แก่เฒ่าไปแล้วจะรู้ ยิ่งแก่ยิ่งเฒ่า ไม่ไถ่ผึ่ง ลูกหลานๆ ไปวัดจำศีลฟังธรรม จำศีลฟังธรรมก็เพื่อเสียสละนี้ไง เพื่อบุญเพื่อกุศลของเราไง

เวลาคนที่จิตตกหบดีเวลาจะตาย รถม้าสวรรค์มารับเลย คนที่ทำบุญกุศลนะ

เทวทัต ไม่ต้องไปบอกเลยไปที่ไหน ไม่ต้องยมบาลตัดสินเลย สดๆ ร้อนๆ ดูดไปเลย ถ้าคนมันเต็มทีนะ

คนบุญเวลาตาย โอ้โฮ! มันเหมือนเราจะไปเที่ยวเมืองนอก เราจะไปเที่ยวสวรรค์ มันไปอย่างนั้นเลย นี่ถ้าเขาทำของเขาไว้ แล้วมันเป็นจริงในหัวใจของคน

ในปัจจุบันนี้ก็มี ในปัจจุบันนี้ก็เป็นจริง มีลูกหลานมาถามเราเยอะแยะเลยว่า เวลายายจะตาย เขาบอกจะไปนิมมานรดี จะไปนิมมานรดี นิมมานรดีมันคืออะไร เด็กมันไม่รู้ เขามาถามเรา

เราไม่ถามอะไรเลย เราถามว่า ตอนยายมั่งอยู่ ทำอะไรบ้างละ

โอ้โฮ! ให้เงินให้ทองทำบุญหมด

คนเขาดี เขาดีโดยสมบูรณ์แบบของเขา อันนี้เอามายืนยันถึงกรรมดีและกรรมชั่ว แล้วกรรมดีกรรมชั่วมันเป็นสัจจะเป็นความจริง

แต่ของเราตอนนี้ เพราะว่าวิทยาศาสตร์มันเจริญไง การประชาสัมพันธ์มันก้าวหน้าไง

กาลามสูตรๆ อย่าให้เชื่อ ถ้าเป็นความจริงๆ ของเขา ธรรมะนี้มันแสนยาก หลวงตาพระมหาบัวท่านสิ้นกิเลสละ ท่านกราบแล้วกราบเล่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วบอกจะสอนใครได้ละ แล้วเราจะพูดกับใครได้ ถ้าพูดกับเขา เขาหาว่าเราบ้า

คนที่เป็นความจริงนะ มันลึกลับมหัศจรรย์ จินจะคุยกับใครมันก็เป็นเรื่องเขาหาว่าเรามันคิดแปลกแยกกว่าโลกเขา

แต่ดูในตอนปัจจุบันนี้สิ ไฉ้พวก ๑๘ มงกุฏ มันร้อยแปดพันเก้า ฉะนั้น มีการสื่อสารใดๆ เราก็ฟัง ยึดมั่นกาลามสูตร พระพุทธเจ้าสอนว่าห้ามเชื่อ ห้ามเชื่อ ห้ามเชื่อ อย่าเชื่อ เรายังไม่ได้ เห็นด้วยตา เห็นด้วยตาก็ยังเชื่อไม่ได้ มันเชื่อไม่ได้ตรงไหน

ตรงที่เวลาเราโกรธ ตรงที่เวลาเราหลง ทำไมเราเอามันไม่อยู่ละ ทำไมเวลาเราไม่รู้ ทำไม มันรู้แจ้งไม่ได้ละ สิ่งที่มีมันรู้ๆ ทำไมมันรู้ยากเย็นขนาดนี้ละ ทำไมคนอื่นมันพูด มันทำไมมันง่าย แท้วะ แล้วเราจะเชื่อได้อย่างไร

นี่ไง ฉะนั้น สื่อสารมวลชนต่างๆ ที่มันเป็นไป เราอย่าเพิ่งเชื่อๆ แต่สัจจะความจริง เวลา ทำบุญกุศล ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว มันก็เป็นเรื่องผลของวิญญูะ แต่เวลามัน ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาตามความเป็นจริงขึ้นมา มันมหัศจรรย์กว่านั้น

อภิญญา ๖ เวลารู้วาระจิต รู้ต่างๆ คนที่เขารู้เขาเก็บ เขายึดๆ ใจ เขาเก็บไว้ในใจ เขาไม่ แสดงออกหรอก ไฉ้คนแสดงออกมันมีเป้าหมายทั้งสิ้น

สิ่งที่เป็นบุญเป็นกุศลนะ เวลาหลวงปู่เจี๊ยะท่านถามหลวงปู่มนั๊ว อภิญญามันแก้กิเลส ไม่ได้ แก้กิเลสไม่ได้ ทำไมหลวงปู่มนั๊วมีความชำนาญมาก

ท่านบอก ก็เอาไว้อสอนคนไง

เอาไว้อดักหน้าดักหลัง เอาไว้อสอนคน เอาไว้ให้มันไม่ดิ้นไม่รน ให้มันไม่ออกนอกกลุ่มนอก ทาง แล้วให้มันเข้าสู่สัจธรรม

การเข้าสู่สัจธรรม ฝึกข้าง ฝึกมันนะ ฝึกข้าง ฝึกมันเขาฝึกอย่างไร

ฝึกใจ ฝึกใจ ฝึกใจของเราไง

พระพุทธศาสนาสอนลงที่นี้ พระพุทธศาสนาสอนถึงคนให้เป็นคนดี แล้วสอนถึงคนให้เป็นปัจเจก ตั้ง เป็นสันติภูมิโก

ความลับไม่มีในโลก เราชั่วขนาดไหน เรารู้ แต่ที่มันไม่รู้เพราะอะไร เพราะกิเลสมันพอก พูนในหัวใจว่าเราเป็นคนดี เราเป็นคนเก่ง ทั้งๆ ที่มันชั่วแสนชั่ว

ความลับไม่มีในโลก เพราะคนทำมันเต็มหัวใจ มันทำของมันอยู่แล้วไง

ความลับไม่มีในโลก เทวดา อินทร์ พรหมเห็นหมด เขารู้ทั้งนั้นนะ แต่เราคิดว่ามันมีเง แต่เวลาจะเอาความจริงขึ้นมามันกลับไม่รู้ จิตเป็นอย่างไรวะ สมาธิมันเป็นอย่างไร เอ๊ย! กายกับใจๆ มันกายอย่างไร ไหนมันเป็นกาย ไหนมันเป็นใจ

ถ้าฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมามันจะชัดเจนขึ้นมา แล้วมันชัดเจนขึ้นมาแล้ว หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านคอยชี้คอยแนะเลย

แล้วคอยชี้คอยแนะแล้วเราประพฤติปฏิบัติ จับพลัดจับผลู มันพิจารณาๆ

พิจารณาอะไรของมึง สมาธิยังทำไม่เป็นเลย

ก่อนจะพิจารณาตัวเอง ต้องรู้จักตัวตัวเองก่อน

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนาจะรื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อหัวใจของสัตว์โลก

เทวดา อินทร์ พรหม เขาเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เขาก็มีหัวใจเหมือนเรานี้แหละ แต่เขาเป็นสัมมาทิฐิขึ้นมา เขาฟังเทศน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทวดา อินทร์ พรหมที่เขาไม่มีวาสนา เขาคิดว่าเขายิ่งใหญ่นะ เขาเป็นทิพย์สมบัตินะ เวลาอาหารเขาหมด กาลเวลาเขาหมด เขาจะคอยตกละ เพราะเขาต้องสิ้นชีวิต

ผลของวัฏฏะ ไม่มีสิ่งใดคงที่ในจักรวาลนี้ แปรสภาพทั้งสิ้น

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุคคลคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ นี่ต่างหาก นี่ต่างหากเพราะอะไร เพราะมันพ้นจากความแปรปรวนไปไง มันจะคงที่ของมัน ได้มากได้น้อย ขนาดไหนอยู่ที่ความสามารถ อยู่ที่การกระทำของคน

แล้วการกระทำของคนมันมาจากไหน

ก็มาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนาจะรื้อสัตว์ชนสัตว์อยู่นี้ไง มันเป็นสัจจะเป็นความจริงในพระพุทธศาสนาไง

ศาสนาที่ดีงาม ในชุมชนทุกชุมชนจะมีวัดมีวา มีวัดมีวาก็มีพระภิกษุ ละจากบ้านจากเรือนแล้วไปอยู่ในอาวาส ไม่มีบ้านไม่มีเรือนไง แล้วศึกษาค้นคว้าในภาคปริยัติก็ศึกษาค้นคว้าไป แล้วถ้าออกฝึกปริยัติแล้วให้ฝึกหัดปฏิบัติ

ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ

พระพุทธศาสนา ธรรมและวินัย เรากราบเรานูชา เราก็กกราบนูชามันอยู่ข้างนอก เวลาเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา พอจิตมันสงบแล้ว พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เรามหิตศจรรยในตัวเองนะ พระพุทธเจ้าอยู่กลางหัวอกเราเนี่ย พระพุทธเจ้าตื่นขึ้นมานอยู่กลางหัวใจนี้

ถ้าเอ็งไม่มีตรงนี้ เอ็งจะวิปัสสนาอะไร เอ็งทำสมาธิไม่เป็น เอ็งจะเริ่มต้นจากตรงไหน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนารือสัตว์ชนสัตว์ ก็สัตว์โลกจิตตภาวนา สัตว์โลกเกิดจากจิตของคน กายกับใจๆ

มนุษย์มีกายกับใจ เทวดามีทิพย์สมบัติ มีแต่จิตเท่านั้น เทวดา อินทร์ พรหมเหมือนกัน นรกอเวจีเขาก็เป็นเรื่องของจิตทั้งนั้น มีมนุษย์กับสัตว์เดรัจฉานมันมีกายกับใจ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดที่นี่เพราะอะไร

ร่างกายมันบีบคั้น ร่างกายมันต้องการอาหาร คนทุกคนจะรู้ว่าปัจจัย ๔ มันมีคุณค่าแค่ไหน คนมันมีศรีสุข ปัจจัย ๔ ก็มากมายมหาศาล เก็บไว้เน่าไว้บูด ไว้ไม่เป็นประโยชน์กับสิ่งใดเลย สิ่งที่มาหาๆ ปัจจัยเราก็กู้เท่าที่จำเป็นไง

คาถาเศรษฐีคือรู้จักประหยัด รู้จักมัธยัสถ์ แล้วไม่ทำให้ร่างกายเสียหายด้วย สิ่งที่เป็นสารพิษ สิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ เอาเข้าสู่ร่างกายตลอดเวลา มันจะเกิดโรคร้ายไข้เจ็บไข้ อาหารที่เป็นประโยชน์กับร่างกายนี้ให้มันพอสมควร

โรคอ้วน ตอนนี้เป็นโรคที่ไม่ใช่โรค โรคอ้วน มันกินกันจนเดินไม่ไหว นี่ไง ก็ต้องผ่าตัด ต้องรักษา แต่ไอ้โรคร้ายไข้เจ็บละ

ถ้ามันมีสติมีปัญญาขึ้นมา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภณารื้อสัตว์ชนสัตว์ๆ มันมีแต่ในพระพุทธศาสนานี้เท่านั้น พระพุทธศาสนาให้ศึกษาค้นคว้า แล้วให้ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาแล้วนะ เวลาในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาพระสารีบุตรไม่เชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาคนไปฟ้อง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นิมนต์พระสารีบุตรมา

“สารีบุตร เธอไม่เชื่อเราเลยหรือ”

นี่ไง ความเชื่อไง ความเชื่อแก้กิเลสไม่ได้

พระสารีบุตรบอกว่า “ข้าพเจ้าไม่เชื่อหรอก แต่ข้าพเจ้ารู้จริงเห็นจริงต่างหาก”

“เออ! พระสารีบุตรถูก”

เห็นไหม ต้องศึกษาแล้วค้นคว้า แล้วปฏิบัติให้เป็นความจริงของตนขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงของตนขึ้นมาในหัวใจของตนขึ้นมา ปัจจัตตัง สันทิฏฐิโก

พระพุทธศาสนาสอนอย่างนี้ไง สอนที่รื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อที่หัวใจของสัตว์โลกไง แล้วหัวใจของสัตว์โลกที่มีบุญมีกุศล เราไปวัดไปวา มาทำบุญทำกุศลนี้ก็เพื่อให้จิตใจมันรับฟังเหตุผลคนอื่นบ้าง ให้รับฟังเหตุผลของธรรมบ้าง อย่าเชื่อตัวเองจนเกินไป อย่าเชื่อกิเลสเท่านั้น กิเลสมันครอบงำหัวใจ ก็เชื่อ เชื่อ เชื่อมันนะ

ไปวัดไปวาเสียสละ เสียสละมาเพื่อให้มันเป็นสาธารณะ ให้ฟังเหตุฟังผล แล้วถ้ามีสติมีปัญญานะ สิ่งที่สำคัญที่สุดมากเลยนะ หายใจนึกพุทเข้า เวลาหายใจออกนึกโธๆ มันเป็นอานาปานสติ

แต่เราก็หายใจกันอยู่นี้แหละ แต่เราไม่เคยสนใจมันเลย เว้นไว้แต่เป็นหวัด หายใจไม่ออก

หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ รักษาหัวใจของเรา ค้นคว้าหาหัวใจของเรา

หัวใจมันเรียกร้องความช่วยเหลือนะ หัวใจมันอยากมีที่พึ่งที่อาศัยนะ แล้วเราปล่อยปละละเลย แค่อ้างสติ หายใจเข้านี่พุท หายใจออกนี่โก ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่กับบุคคลคนนั้น บุคคลคนนั้นจะไปได้เฝ้าพระพุทธเจ้ากลางหัวอกของตน

พระพุทธเจ้ากลางหัวใจของตน หัวใจของตนทิ้งขว้างไม่ดูแลมันไง

หายใจเข้านี่พุท หายใจออกนี่โก เราจะคุ้มครองดูแลพุทระในหัวใจของเรา แล้วมันเจริญงอกงามขึ้นมา มันสงบสุขขึ้นมาแล้วเราจะมีคามมหัสจรรย์ในหัวใจของตน เอวัง